

Aan : Programmadirectie Eenvoudig Beter
Van : Adviescommissie Wonen & Cultuur
Datum : 16 oktober 2014

Betreft : **Reflectie op 'Bespreeknotitie zomerimpuls uitvoeringsregelgeving Omgevingswet'**

Geachte programmadirectie,

Op 17 september 2014 ontvingen wij uw '*Bespreeknotitie zomerimpuls uitvoeringsregelgeving Omgevingswet, versie 1.0*' van 11 september 2014. In uw begeleidende mail licht u toe dat de programmadirectie Eenvoudig Beter in de afgelopen zomerperiode op een aantal onderwerpen een inhoudelijke verdiepingsslag heeft gemaakt. Daarbij gaat het om onderwerpen die van wezenlijk belang zijn bij de verdere ontwikkeling van de uitvoeringsregelgeving, te weten:

1. Uitwerking van het uitgangspunt *decentraal tenzij*.
2. Beleidsdoelen van het Rijk.
3. Het vergroten van de bestuurlijke afwegingsruimte en flexibiliteit.
4. Bevoegd gezag en instemmings- en adviesrechten.

U geeft aan op een paar wezenlijke punten een beroep te willen doen op de Adviescommissies, teneinde de discussie te verdiepen, uw redenerlijnen te versterken en de te maken keuzes beter te kunnen onderbouwen. In dat verband legt u de volgende twee vragen voor aan de Adviescommissies:

1. Tegen flexibiliteit en vergroting afwegingsruimte worden vaak argumenten in stelling gebracht die te maken hebben met rechtszekerheid, level playing field en dergelijke. U vraagt de Adviescommissies te reflecteren op deze begrippen. Welke criteria zijn te formuleren op grond waarvan de ene keer rechtszekerheid en level playing field de voorkeur zouden moeten krijgen en de andere keer flexibiliteit? Spelen type bedrijf en schaalniveau waarop het bedrijf opereert daarbij een rol?
2. Gelijkwaardig beschermingsniveau. De minister heeft niet gesproken van een 'gelijk' beschermingsniveau. Er zit dus wat ruimte in deze toezegging. U stelt hierbij als vragen aan de orde: Waar zit die ruimte? Hoe bouwen we een stevige redenerlijn op waarbij we enerzijds kunnen onderbouwen dat er sprake is van een gelijkwaardig beschermingsniveau, terwijl we anderzijds op allerlei manieren ruimte voor decentrale overheden willen inbouwen. Is het voor een bestendige redenerlijn bijvoorbeeld nodig dat we waarborgen in het proces inbouwen die zorgen voor een evenwichtig besluit op decentraal niveau? Hoe kunnen dergelijke waarborgen eruit zien als het Rijk zelf geen regels meer stelt voor bepaalde activiteiten?

Deze notitie bevat de reflectie van de Adviescommissie Wonen en Cultuur in antwoord op uw vragen. Daarbij gaan wij ook in op de bespreeknotitie van 11 september 2014.

Ons advies laat zich als volgt samenvatten.

Samenvatting

- De notitie van Eenvoudig Beter over beleidskeuzes rondom de uitvoeringsregels onder de Omgevingswet getuigt van intellectueel denkwerk. Tegelijkertijd is sprake van een onoverzichtelijk bouwwerk van omgevingswaarden, maatwerkregels, maatwerkvoorschriften, instructieregels, algemene Rijksregels enzovoorts. Verdere vereenvoudiging lijkt hier geboden.
- Het afschaffen van algemene Rijksregels voor milieubelastende activiteiten die geen meldingsplicht kennen, is een goed idee. Dat geldt ook voor het voorstel de berekeningen van het groepsrisico niet te laten terugkeren. Deze onderwerpen lenen zich ervoor zo snel als mogelijk te worden geïmplementeerd, vooruitlopend op de inwerkingtreding van de Omgevingswet.
- Voorkom een onjuiste tegenstelling tussen rechtszekerheid (burgers weten wat de overheid in een bepaalde situatie zal doen) en level playing field (gelijke partijen worden gelijk behandeld) enerzijds en flexibiliteit en beleidsvrijheid anderzijds. Omwille van rechtszekerheid zullen gemeenten hun beleid wél in een beleidsnota of in het omgevingsplan publiek kenbaar moeten maken.
- Voor het toekennen van afwegingsruimte aan gemeenten, stellen we de volgende criteria voor:
 - Beperk de normen waar niet van afgeweken kan worden tot normen die voortvloeien uit Europese wet- en regelgeving.
 - Bied afwegingsruimte aan gemeenten wanneer er louter lokale belangen in het geding zijn (op basis van het principe van 'gezag volgt maatschappelijk belang').
 - Overweeg als algemeen criterium te laten gelden dat geen beleidsruimte aan gemeenten wordt geboden waar initiatiefnemers vooral bovenlokaal werkende partijen zijn, vanwege efficiëntie bij de uitvoering.
 - Waarborg bij verzwaring van Rijksregels door gemeenten, dat deze 'lonend' zijn voor initiatiefnemers (zij moeten investeringen die zij plegen voor extra maatregelen kunnen terugverdienen). Dit geldt in het bijzonder voor lokale actoren (burgers en bedrijven): hun verkregen rechten dienen te worden beschermd.
 - Bied gemeenten de mogelijkheid maatwerkvoorschriften te geven voor dezelfde onderwerpen als waarvoor zij maatwerkregels mogen maken.
- Definieer omgevingswaarden niet alleen in kwantitatieve termen, maar ook in kwalitatieve zin.
 - Hanteer voor kwantitatieve normen een bandbreedte-benadering en bied gemeenten een afwijkingsmogelijkheid van tenminste plus of min 10% ten opzichte van de landelijk geldende norm.
 - Bezie aspecten van ruimtelijke kwaliteit in samenhang in een beleidsnota (als onderdeel van het omgevingsplan), zodanig dat initiatiefnemers er in verband met rechtszekerheid voldoende houvast aan hebben. Een kwaliteitscommissie kan per geval, alle kwalitatieve aspecten afwegend, een advies geven.
- We zien de volgende mogelijkheden om het principe van een gelijkwaardig beschermingsniveau op een verstandige manier in te vullen:
 - Bied ruimte aan initiatiefnemers om het idee van gelijkwaardigheid breed toe te passen. Pas het principe van 'Niet in Betekenende Mate' veel meer toe.
 - Beperk de kwestie van een gelijkwaardig beschermingsniveau tot situaties waarin mensen onvrijwillig worden blootgesteld aan feitelijk te hoge omgevingswaarden en sta vrijwillige blootstelling ruimhartiger toe.
 - Een gelijkwaardig beschermingsniveau kan ook worden bereikt als een tekort op een bepaalde norm naar het oordeel van de gemeente door positieve extra's elders (al dan niet binnen hetzelfde normencompartiment) wordt gecompenseerd.

In de volgende paragrafen werken we onze reflectie nader uit. Achtereenvolgens komen hierna de volgende onderwerpen aan bod:

1. Algemene reactie op bespreeknotitie van 11 september 2014.
2. Flexibiliteit en afwegingsruimte versus rechtszekerheid en level playing field.
3. Gelijkwaardig beschermingsniveau.

1. ALGEMENE REACTIE OP BESPREEKNOTITIE VAN 11 SEPTEMBER 2014

Intelligent denkwerk; onoverzichtelijk bouwwerk van regels, waarden en voorschriften

De commissie is onder de indruk van uw bespreeknotitie en onderschrijft de verbeterdoelen en randvoorwaarden zoals genoemd op pagina 1 van uw notitie. De notitie getuigt van intelligent denkwerk, waarbij de verschillende dilemma's helder in beeld zijn gebracht. De commissie spreekt haar waardering uit voor de verhelderende figuur op pagina 11 van de notitie waarin zes typen instructieregels worden onderscheiden en onderscheid wordt gemaakt naar de mate van dwingendheid.

Tegelijkertijd is het intellectuele bouwwerk van omgevingswaarden, maatwerkregels, maatwerkvoorschriften, instructieregels, algemene Rijksregels enzovoorts nogal onoverzichtelijk en niet gemakkelijk te doorgronden. Wij vragen ons dan ook af of niet een verdere vereenvoudiging is geboden.

Positief over voorstel afschaffen bepaalde Rijksregels

De commissie is positief over het voorstel algemene Rijksregels af te schaffen voor milieubelastende activiteiten die geen meldingsplicht kennen. Dit voorstel is nader beschreven op de pagina's 4 en 5 van uw notitie. In onze eerdere adviezen hebben we benadrukt uit te gaan van een meer realistische termijn van inwerkingtreding van de Omgevingswet. Vanuit dat perspectief hebben we geadviseerd in de tussentijd tot de inwerkingtreding van de Omgevingswet voldoende ambtelijke capaciteit beschikbaar te stellen om verbeteringen van de bestaande wetgeving door te voeren en elementen van de Omgevingswet naar voren te halen. Het afschaffen van de zojuist bedoelde Rijksregels is in onze ogen een onderwerp dat zich er uitstekend voor leent zo snel als mogelijk te worden geïmplementeerd, vooruitlopend op de inwerkingtreding van de nieuwe Omgevingswet.

Hetzelfde geldt voor het voorstel onder bespreekpunt 6b van uw bespreeknotitie om *“de huidige berekeningen van het groepsrisico niet te laten terugkeren, het groepsrisico wel op te nemen als belang waar rekening mee moet worden gehouden en het groepsrisico daar waar mogelijk tussen de veiligheidsvelden te harmoniseren.”* Onze commissie onderschrijft het eerste deel van dit voorstel van harte en zou ook hier een spoedige uitvoering toejuichen. Wij merken daarbij wel met enige zorg op dat het tweede deel van het voorstel *“wel op te nemen als een belang en te harmoniseren”* toch weer lijkt te impliceren dat het groepsrisico moet worden berekend.

2. FLEXIBILITEIT EN AFWEGINGSRUIMTE VERSUS RECHTSZEKERHEID EN LEVEL PLAYING FIELD

In deze paragraaf gaan we in op de vraag die u aan de orde stelt over het belang van flexibiliteit en afwegingsruimte enerzijds tegenover het belang van rechtszekerheid en level playing field anderzijds.

a. *Onjuiste tegenstelling*

Wij merken allereerst op dat hier in onze ogen sprake is van een onjuiste tegenstelling. Immers, rechtszekerheid betekent dat burgers weten wat de overheid in een bepaalde situatie zal gaan doen, level playing field betekent dat de overheid gelijk(waardig)e partijen gelijk dient te behandelen. Dit staat helemaal los van de vraag van welke overheid er sprake is: het kan voor het Rijk gelden, maar ook voor één gemeente.

Als gemeenten verschillende regels hanteren, is dat voor bovenlokaal werkende partijen bezwaarlijk. Voor hen is er dan geen sprake van voorspelbaarheid, uniformiteit en vermindering van regels, zoals met de Omgevingswet wordt beoogd.

Maar dit is geen principieel argument. Gemeenten zullen omwille van de rechtszekerheid hun (afwijkende) beleid (=maatwerkregel) publiek kenbaar moeten maken, en het moet in deze tijd van digitalisering niet moeilijk zijn om een centraal register te maken waarin voor iedere, door de Wet geboden mogelijkheid tot maatwerk, gemeente wordt bijgehouden hoe zij daarvan gebruik maakt. Dit register zou onderdeel kunnen uitmaken van de Laan voor de Leefomgeving. Daarmee wordt dit bezwaar voor bovenlokaal werkende partijen in belangrijke mate weggenomen. De Omgevingsdiensten (voorheen RUD's) zijn in zekere zin een eerste stap in deze richting.

b. *Kwantitatief én kwalitatief*

Het valt de commissie op dat in de bespreeknotitie omgevingswaarden vooral zijn gedefinieerd in kwantitatieve termen. Omgevingswaarden moeten kennelijk meetbaar zijn. Hierbij merken we op dat het bij omgevingswaarden ook zou moeten gaan om de zachte waarden van de ruimtelijke kwaliteit. Voor het hanteerbaar maken van het enigszins abstracte begrip van ruimtelijke kwaliteit, wordt binnen dit begrip vaak onderscheid gemaakt naar 'gebruikswaarde', 'belevingswaarde' en 'toekomstwaarde'. Deze ordening blijkt in de praktijk goed te werken. We werken hierna uit hoe deze zachte omgevingswaarden in de afweging een plaats zouden kunnen krijgen.

c. *Wanneer ruimte geven?*

U vraagt naar criteria voor het al dan niet toekennen van afwegingsruimte aan gemeenten. Daarover merken wij het volgende op.

- Bij de start van Eenvoudig Beter was het beeld dat gemeenten alleen van Europese normen niet zouden mogen afwijken. In uw bespreeknotitie is dit enorm verbreed (bespreekpunt 6a): *"Om redenen van gezondheid, internationale verplichtingen en/of de stand van de wetenschap is versoepeling van de normen op het terrein van zwemwater, buitenlucht, geluid, geur, oppervlaktewater, grondwater en oppervlaktewater bij drinkwater-innamepunten (op korte termijn) niet mogelijk, dan wel niet wenselijk. Deze normen worden in het Bkl opgenomen."*

Onze commissie is van mening dat de echte winst van de Omgevingswet is te boeken op basis van een integrale benadering van (harde en zachte) gebiedskwaliteiten. Bovenstaande passage roept de vraag op hoeveel ruimte er nog beschikbaar blijft voor afwegingen op lokaal niveau, als versoepeling van genoemde normen niet mogelijk, dan wel niet wenselijk is. Daarbij wekt de opmerking over “de stand van de wetenschap” in bovenstaande passage bij de commissie de indruk dat sprake is van *onwil* om ruimte te bieden voor lokale afwegingen.

Wij willen dit omdraaien: Juist de beperkte stand der wetenschap kan reden zijn om de afweging bestuurlijk te maken in plaats van norm-gedreven. Waar kwantitatief inzicht wordt geclaimd (zoals bij het plaatsgebonden risico en het groepsrisico) blijkt vaak bij diepere analyse dat de rekenmethodieken boterzacht zijn en de normen dus onvoldoende onderbouwd (zie bijvoorbeeld de conclusies van de Adviesraad Gevaarlijke Stoffen hierover).

Ons voorstel is om de normen, waarvan niet kan worden afgeweken, **weer te beperken tot** normen die voortvloeien uit **Europese wet- en regelgeving**. Dergelijke normen beschouwen wij als normen waarvoor versoepeling niet mogelijk is.

De vraag of versoepeling van andere normen al dan niet wenselijk is, dient onderdeel te zijn van het politieke debat. De commissie acht het niet wenselijk dat die discussie over dit onderwerp op deze wijze op voorhand wordt gesloten.

- Als algemeen criterium zou in onze ogen moeten gelden dat gemeenten alleen beleidsruimte krijgen waar **geen bovenlokale** (provinciale of rijks-) **belangen** aan de orde zijn, dit volgens het eerder door ons geadviseerde principe van *‘gezag volgt maatschappelijk belang’*. Daarmee wordt Nimby-gedrag van gemeenten voorkómen.
Waar louter lokale belangen in het geding zijn, is beleidsruimte voor gemeenten wel aan de orde. Als een gemeente dan onrealistische ambities heeft, zal ze constateren dat initiatiefnemers wegblijven en dat er helemaal niets gebeurt. Die wal zal dus naar onze verwachting het schip keren.
- Voorts zou als algemeen criterium kunnen gelden dat geen beleidsruimte aan gemeenten wordt geboden waar initiatiefnemers vooral **bovenlokaal** werkende **partijen** zijn. Dit niet vanwege een level playing field, zoals wij hierboven al uiteenzetten, maar vanwege efficiëntie bij de uitvoering.
- Voor de onderwerpen waar de gemeente wél de bevoegdheid krijgt om maatwerkregels te stellen, zou hiernaast nog een andere algemene beperking moeten gelden. Indien dergelijke regels ten opzichte van de Rijksregels een verzwaring betekenen voor initiatiefnemers, zou die verzwaring voor die initiatiefnemers **"lonend"** moeten zijn, evenals thans bij aanschrijvingen op grond van de Woningwet het geval is. Dat wil zeggen dat de initiatiefnemers de investeringen die zij plegen voor extra maatregelen in redelijkheid moeten kunnen terugverdienen. Dit geldt bijvoorbeeld als gemeenten bij het thema duurzaamheid extra eisen mogen stellen, zoals op pagina 13 van de bespreeknotitie wordt aangekondigd.
Deze bescherming is vooral nodig als bescherming van "zittende" actoren (burgers en bedrijven) en hun verkregen rechten; die zittende actoren zullen immers niet gaan "shoppen" in een andere gemeente. Deze bescherming van verkregen rechten is een punt dat bij de uitwerking van de AMvB's nadere aandacht verdient.

d. Beleidsruimte maatwerkregels

De bespreeknotitie geeft een aantal voorbeelden van onderwerpen waarvoor geen Rijksregels (meer) zullen gelden. Daar hebben gemeenten dus beleidsvrijheid. Hoe zullen ze daarmee omgaan?

Wanneer gemeenten maatwerk mogen leveren, zal dat in eerste instantie gebeuren in de vorm van (algemeen geldende) maatwerkregels. Die zullen zoals gezegd publiek kenbaar moeten zijn en in een beleidsnota en/of in het Omgevingsplan moeten worden opgenomen. Wij gaan ervan uit dat daarbij hoofdstuk 3.4 Awb van toepassing is. De vraag is dan welke of hoeveel beleidsruimte gemeenten zouden moeten hebben.

Voor **kwantitatieve** normen zou naar onze mening de bandbreedte-benadering moeten gelden. Wij stellen dan in de eerste plaats voor om gemeenten als regel een afwijkingsmogelijkheid te geven van tenminste plus of min 10% ten opzichte van de landelijk geldende norm. Dit kan eventueel per norm in de verdere uitwerking nader worden gedifferentieerd. Een afwijkingsmogelijkheid in deze orde van grootte is goed verdedigbaar, omdat alle kwantitatieve normen uiteindelijk op statistische berekeningen zijn gebaseerd waarbij 10% meer of minder ruim binnen de onzekerheidsmarges valt. Overigens is de kern van de mogelijkheid tot bestuurlijke afweging dat veiligheidsniveaus werkelijk met elkaar vergeleken kunnen worden en daar een integraal optimum voor kan worden gekozen, ook als dat zou leiden tot een grotere afwijking dan 10%.

Voor de **ruimtelijke kwaliteit** geldt dat het Rijk geen normen zal gaan stellen. Gemeenten zullen dan zelf een beleidsnota terzake moeten of kunnen maken, zoals dat nu het geval is voor Welstand. In die beleidsnota zouden gemeenten de verschillende aspecten van ruimtelijke kwaliteit in samenhang moeten bezien, op zodanige wijze dat initiatiefnemers er in verband met de rechtszekerheid voldoende houvast aan hebben. Deze beleidsnota Ruimtelijke Kwaliteit zou in het Omgevingsplan moeten worden geïntegreerd.

In dit verband doet de commissie tot slot de suggestie de lokale beleidsruimte vorm te geven volgens een vergelijkbaar stelsel als de **meerwaardebeoordeling** in de provincie Noord-Brabant. Dit stelsel houdt in dat als vanuit allerlei lagen uit de samenleving wordt gevraagd om een initiatief en dat initiatief een maatschappelijke meerwaarde oplevert, flexibiliteit is toegestaan.

e. Maatwerkvoorschriften

In concrete gevallen of bij concrete projecten kan een gemeente maatwerk leveren met behulp van op het geval of het project toegespitste voorschriften. Wij stellen hier het volgende voor:

- Voor alle onderwerpen waar de gemeente maatwerkregels mag stellen, mag zij ook maatwerkvoorschriften geven. Dit maakt het haar mogelijk om bepaalde onderwerpen niet algemeen, maar per geval te regelen.
- Het geven van kwantitatieve maatwerkvoorschriften zou binnen dezelfde bandbreedte van minstens plus of min 10% moeten kunnen als voor de maatwerkregels geldt (zie hiervoor). Om ruimte te geven aan een ruimere afweging in het concrete geval zou kunnen worden overwogen om die bandbreedte tot plus of min 15% te vergroten.

- Voor zover de maatwerkvoorschriften strenger zijn dan de eigen maatwerkregels van de gemeente, geldt weer de eis van lonendheid (in het concrete geval).
- Voor ruimtelijke kwaliteit herhalen wij ons eerdere pleidooi voor een kwaliteitscommissie met daarin nadrukkelijk niet alleen professionals maar ook ‘gewone’ burgers, als verbreding van de bestaande commissies voor Welstand en Monumenten. Die commissie zou per geval, alle kwalitatieve aspecten afwegend, een advies moeten geven. Het bestuur kán hieraan contrair beslissen.
- Het gemeentebestuur weegt, in dialoog met de initiatiefnemer en andere belanghebbenden, alle genoemde aspecten integraal af. Het kan dus zijn dat het gemeentebestuur besluit in verband met de positieve bijdrage aan de ruimtelijke kwaliteit vergunning te geven voor een bepaald project, hoewel de geluidsnorm volgens het eigen gemeentelijke beleid niet wordt gehaald, maar wél binnen de bandbreedte van minstens 10 of 15% blijft.

Hiermee geven wij enige invulling aan wat op pagina 14 van uw bespreeknotitie als tweede punt onder bespreekpunt 9 staat beschreven (en wat in een eerder stadium door u als "positieve evenredigheid" werd aangeduid):

*“Indien gekozen wordt voor het formuleren van beslisregels van het type 4, 5 en 6 wordt per beslisregel gezocht naar een formule waarbij het bevoegd gezag de mogelijkheid heeft om tot een **lokaal optimaal gebiedsarrangement** te komen. Daarbij zal worden gezocht naar een palet van aan te reiken mogelijkheden om de kosten van besluitvorming te beperken: strikte toepassing van de beslisregel hoeft summier te worden toegelicht; maatwerk uitbreider.”*

3. GELIJKWAARDIG BESCHERMINGSNIVEAU

In deze paragraaf gaan we in op uw tweede vraag naar ruimte in de toezegging over gelijkwaardigheid van het beschermingsniveau. Wij merken daarover het volgende op.

a. Gelijkwaardigheid breed toepassen

In lijn met onze eerdere adviezen stellen wij voor het idee van gelijkwaardigheid breed toe te passen en ruimte te bieden aan initiatiefnemers (en gemeenten) om een ander middel in te zetten als daarmee het met een voorschrift beoogde doel ongeveer even goed kan worden bereikt. Het is duidelijk dat dit het beschermingsniveau onaantast laat. De bespreeknotitie geeft deze mogelijkheid onder andere op pagina 12 aan, maar werkt deze niet verder uit.

b. NIBM

De bespreeknotitie stelt op pagina 8 bij bespreekpunt 5b. voor dat bij projectbesluiten of omgevingsvergunningen de omgevingswaarden in ieder geval niet worden betrokken, als de beoogde activiteiten ‘Niet In Betekenende Mate’ (NIBM) van (negatieve) invloed zijn op de omgevingswaarden. Deze werkwijze wordt nu gehanteerd voor het beoordelen van projecten op de normen voor luchtkwaliteit en is in de ogen van onze commissie breder toepasbaar. Het is goed te verdedigen dat het beschermingsniveau bij toepassing van dit beginsel gelijkwaardig is.

Vanwege de administratieve lasten zijn wij overigens in het algemeen tegenstander van het leggen van een rechtstreekse koppeling tussen projectbesluiten/omgevingsvergunningen en omgevingswaarden.

c. *Vrijwillige blootstelling*

Wij menen dat de kwestie van het gelijkwaardige beschermingsniveau zich moet beperken tot de situaties waarin mensen **onvrijwillig** aan feitelijk te hoge omgevingswaarden worden blootgesteld. Dat maakt het mogelijk om vormen van vrijwillige blootstelling ruimhartiger toe te staan. Een geslaagd voorbeeld daarvan is de Wet op de plattelandswoning, die het mensen mogelijk maakt te kiezen voor een woonplek waar het strikt genomen te veel stinkt. De dove gevel is echter een voorbeeld van hoe het niet moet: mensen mogen niet kiezen voor het openen van een raam, omdat ze daardoor aan een volgens de norm te hoge geluidsbelasting kunnen worden blootgesteld met als gevolg dat niemand ervoor kan kiezen in zijn of haar afwezigheid even de woon- of slaapkamer te luchten.

d. *Maatwerkregels en -voorschriften*

Als een gemeente op de hiervoor besproken wijze gebruikmaakt van maatwerkregels of maatwerkvoorschriften, kan het gebeuren dat zij in negatieve zin (binnen de bandbreedte) van een of meer Rijksnormen afwijkt. Zij zal dat slechts doen, als daar naar haar oordeel voldoende andere positieve aspecten tegenover staan, hetzij binnen hetzelfde normencompartiment (gezondheid, veiligheid, etc.), hetzij daarbuiten. Het is dan zo, dat het "tekort" op een bepaalde norm naar het oordeel van de gemeente door positieve extra's elders wordt gecompenseerd. In die zin is er dan nog steeds sprake van een gelijkwaardig beschermingsniveau.

Dit zou wonen in bijvoorbeeld de Stadshavens Rotterdam of het Hembrugterrein in Zaanstad mogelijk maken. Omdat wonen in beide gebieden nieuw zou zijn, is er dan bovendien sprake van vrijwillige blootstelling: de bewoners weten waar ze gaan wonen en zullen blij zijn dat het eindelijk mag.

Hoogachtend,

Adviescommissie Wonen & Cultuur

Drs. D.B. Stadij
Voorzitter

Bijlage: Samenstelling Adviescommissie Wonen & Cultuur.

Samenstelling Adviescommissie Wonen & Cultuur – Omgevingswet

De Adviescommissie Wonen & Cultuur kent de volgende samenstelling:

Duco Stadig (voorzitter)	Colliers International
Arjan Bregman	Instituut voor Bouwrecht
Flip ten Cate	Federatie Ruimtelijke Kwaliteit
Ira Helsloot	Radboud Universiteit Nijmegen, Crisislab
Paul van Joolingen	Akro Consult
Anne-Marie Klijn	Boekel de Nerée
Thieu Knibbeler	Gemeente Rotterdam, bureau Monumenten & Cultuurhistorie
Willem Krzeszewski	Staedion
Nicolette Zandvliet	NEPROM
Carla de Rie (secretaris)	Lysias Advies B.V.
Bert Rademaker (linking pin)	Ministerie van Infrastructuur en Milieu

De commissieleden participeren op persoonlijke titel in deze commissie.

Reflectie Bespreeknotitie Zomerimpuls Uitvoeringsregelgeving Omgevingswet
16 oktober 2014

Adviescommissie Wonen & Cultuur

P/a Lysias Advies B.V.

Snouckaertlaan 13
3811 MA Amersfoort

Postbus 2037
3800 CA Amersfoort

T: +31 33 464 70 70
E: carladerie@lysiasgroup.com